

ROK ZASVÄTENÉHO ŽIVOTA

Marian Šuráb

Krst Pána

V posledných rokoch sa v Cirkvi rozšírili hnutia, ktoré povzbudzujú veriacich, aby hlbšie prežívali svoj krst. Zodpovední kresťania vo všetkých stavoch si uvedomujú, že je priepasť medzi prijatím krstu a kvalitným kresťanským životom, ktorý z neho vyplýva.

Aj my musíme nad tým rozmýšľať, a práve dnešná nedeľa je na to vhodná. My vieme, že Ježiš sa, okrem hriechu, vo všetkom pripodobnil ľuďom. Aj preto sa postavil do radu pri rieke Jordán a prijal od Jána krst, ktorý on nepotreboval.

Potrebovali to tam prítomní ľudia a po nich všetci ľudia, ktorí budú raz pokrstení. Veď pri Ježišom krste vidíme základné elementy, ktoré tvoria aj krst, ktorý udeľuje Cirkev. Patrí medzi ne prijatie Ducha Svätého a prijatie pokrsteného za Božie dieťa. To sa deje, keď sa pokrstenému odpúšťajú všetky jeho hriechy a on vstupuje do sféry života Najsvätejšej Trojice.

V počiatkoch prijímali krst len dospelí ľudia. Absolvovali dôkladnú prípravu a na Bielu sobotu, oblečení v bielych šatoch, ich priviedli ku krstnému prameňu. Neskôr sa v Cirkvi zaviedla prax krstiť nemluvňatá, ktorá trvá až po dnes. V prvom prípade bola zodpovednosť za krst „v rukách“ pokrsteného. V prípade detí sa zdôraznila pozícia rodičov, ktorí sú zodpovední, aby pomáhali dieťaťu formovať sa v kresťanskom živote. Žiaľ! veľa rodičov začalo chápať krst ako magický rítus, ktorý udeľuje deťom meno.

Preto stojí pred Cirkvou trojaká úloha. **Prvou je katechéza rodičov, ktorí chcú dať pokrstiť svoje dieťa.** Oni by mali pochopiť, že krst je základ na ktorom sa má budovať sviatostný a duchovný život dieťaťa. Oni mu majú v tom pomáhať a sú za to zodpovední pred Bohom. Dokážu to vtedy, keď budú dieťa k tomu viesť a neskôr budú pre neho najlepším vzorom. Dieťa má postupne spoznávať, akú hodnotu má viera pre jeho rodičov.

Druhou je katechéza dospelých pokrstených kresťanov. Cirkev túži využiť všetky možnosti, aby dospelí vedome prežívali svoje krstné zaštiepenie do Krista a Cirkvi. Homílie, katechézy, stretnutia a iné aktivity majú smerovať v duchu objavenia hodnoty krstu. Najkrajšie by bolo, keby sa približovala štatistika pokrstených k počtu skutočne prežívajúcich viery.

Giotto Di Bondone
Krst Krista 1304-06

Tretou je príprava dospelých na prijatie sviatosti krstu. Dnes je už aj na Slovensku na Bielu sobotu množstvo krstov, ktoré prijímajú dospelí. Je tu nádej, že títo pokrstení, ktorí sa pre krst rozhodli dobrovoľne, budú žiť aj ako praktickí kresťania. Je tu veľký priestor pre kňazov a laikov, aby evanjelizovali a privádzali ľudí ku krstnému znovuzrozeniu. Zvlášť dobrí mladí kresťania môžu v tomto smere veľmi pomáhať Cirkvi.

Nie všetci katolíci sympatizujú s týmito snahami Cirkvi. Je dosť takých, ktorí šomrú a hovoria: nechajte nás na pokoji! Nevymýšľajte! My máme dosť iných starostí! V dnešnom svete sa nedá žiť podľa evanjelia! Robte nám len to, čo my chceme!

Takéto názory prispievajú k tomu, že život sa stáva neznesiteľným. Z jednej strany by sme chceli, aby bol na svete pokoj, poriadok, porozumenie, tolerancia, dialóg, ale z druhej strany nechceme k tomu prispieť. Lebo prispieť môžu naozaj len tí, ktorí prežívajú svoj krst a plnia si poslanie, ktoré z neho plynie. Všetci ostatní, pri všetkej úcte, sú nespoľahliví a svet ohrozujú. Či sú to neveriaci, alebo ľahostajní vo viere.

Zakopaný poklad o ktorom nikto nič nevie, nemá cenu. Cenu nemá ani „zakopaný“ krst. Objavujme a oživujme tpežlivo a s radosťou náš krst, aby nám nebeský Otec mohol znova povedať: toto je môj milovaný syn, toto je moja milovaná dcéra.

*Na svoju svätosť prisahal som,
že neopustím Dávida,
že bude trvať jeho potomstvo,
trón jeho ako slnko pred mnou
a ako mesiac navždy bude stáť.
A svedok v oblakoch
je verný prisaha.*

*Hospodine,
a predsa si ho odvrhol!
Rozhneval si sa veľmi na neho.
Zrušil si úmluvu
so svojim sluhom,
až po zem
zneuctil si jeho korunu.
Zbúral si všetky jeho múry,
z pevnosti jeho
sa stali zrúcaniny.
Drancovali ho okoliti,
bol na potupu svojim susedom.
Držal si ruku jeho protivníkom
a jeho nepriateľom
radosť urobil.
Tak obrátil si ostrie jeho meča,
aby v tom boji neobstál.
Vážnosti si ho pozbavil,
na zem si zrazil jeho trón.
Dni jeho mladosti si skrátil
a hanbou si ho priodel.*

*Dokiaľ sa ešte budeš skrývať,
Pane?
Vždy bude bľčať
hnev Tvoj ohnivý?
Ach, len si spomeň,
čo je ľudský vek!
Na akú márnosť
človeka si stvoril!
Kto žije tak, že smrti nedožije
a vlastnú dušu
z hrobu vynesie?*

*Ó, kde sú Tvoje dávne skutky,
Pane,
v ktorých si Dávidovi
vernosť prisahal?
Spomeň že, Pane,
na hanbu svojich sluhov!
Na to, že nosím
v prsiach potupu,
že ponížujú Tvoji nepriatelia
kročaje Tvojho sluhu, Bože môj!*

*Na veky nech je požehnaný
Hospodin!*

Tretia kniha žalmov. „Prebásnil Milan Rúfus“

„Mal by sa volat' Ján. Toto meno si ľahko zapamätám,“ povedal nahlas otec a čakal, ako jeho nápad prejde v rodine s ľahkosťou a bez pripomienok. Do rozhodovania sa však zapojili aj ďalší. Najmladšiemu synovi Martinovi sa meno Ján

nepáčilo. Nenápadne mame posúval svoj návrh. Chcel, aby sa jeho brat volal Lukáš. Najstarší syn Jozef túžil presadiť meno Teodor. V televízii práve bežal seriál, v ktorom malý černoško Teodor vyvádza rôzne kúsky. Jozef si rovnako predstavoval svojho malého brata. K slovu sa chcel dostať aj starý otec. Nechcel ostať bez názoru a vplyvu zároveň. Predsa len išlo o jeho najmladšie vnúča. Neveste, matke jeho vnukov, sa páčilo meno Dávid. Dedo chcel poznať meno Dávid viac, a tak znova začal čítať Sväté písmo. Čo hovorí o Dávidovi? Že bol kráľom, to deda potešilo, ale jeho pád ho zarmútil. On chcel pre svojho vnuka sväté, čisté meno. Dieťa nakoniec pomenovali Dávid. Mama si ešte pred pôrodom predstavovala, ako milo ho bude oslovovať a akou láskou bude svojho malého syna zahŕňať. „Ty si môj milovaný Syn, v tebe mám zalúbenie.“ Zaznieva z Božích úst. Otec, vidiac svojho Syna, ktorý vychádza z vód Jordánu, sa k nemu verejne „hlási“. Iné sa ani nedalo čakať. Veď Boh je láska. Čo by nám nemalo ujsť, je moment, keď to Boh vraví. Ježiš prijíma práve Jánov krst. On v tom okamihu okrem iného vyjadruje svoju solidaritu s hriechnym ľudom Izraela. Zároveň ukazuje, že tento stav hriechnosti môže byť zmenený Božou mocou. Boh Otec je ten, ktorý sa hlási nielen k svojmu Synovi. V tej chvíli v ňom nanovo prijíma aj celý svoj ľud poznačený pádom, nevernosťou, ale aj nerozhodnosťou.

Každý z nás má svoje meno, ktoré dostal od rodičov, či blízkych pri krste. Ktovie, ako a podľa čoho sa rozhodovali? Chceli, aby naše meno bolo pekné, aby niečo vyjadrovalo či ľahko sa zapamätalo? Tak a onak, dnes my sami svojím životom rozhodujeme, komu sa naše meno páči a komu nie. V *Evanjeliu podľa Marka* počujeme slová, ktoré sú adresované práve nám. Každému, kto vychádza z „vód Jordánu“, Boh vraví: V tebe mám zalúbenie, ty si môj milovaný, milovaná...

Podľa čoho vyberám meno pre svoje dieťa? Čo som „urobil“ so svojím menom? Kedy som naposledy vyjadril svoj cit, lásku svojím blízkym? Uvedomujem si, že Boh ma nazýva svojím synom, dcérou, pre ktorého sa obetoval?

Jozef Kozák

Dnešnou nedeľou krstu Krista Pána: Končíme vianočné obdobie. Betlehem odložíme. Vianočné stromčeky môžu zostať do 2. februára. V liturgii spievame piesne v období cez rok.

Týždeň modlitieb za jednotu kresťanov: V dňoch 18. až 25. januára prežívame „Týždeň modlitieb za jednotu kresťanov.“ *Prosme Pána, aby všetci kresťania túžili po jednote.*

Všetci, čo sedeli vo veľrade, uprene hľadeli na Štefana a videli, že jeho tvár je ako tvár anjela (porov. Sk 6, 8-15).

Na chodbe v hospici mŕňam pacientku s mobilom pri uchu a počujem: „Pani doktorka, kam ste ma to poslali? Ja už som azda v nebi. Okolo mňa sú samí anjeli...“

Pane,

Lukáš jasne hovorí, že to videli „všetci“, ktorí pri tom boli. Okrem členov veľrady možno aj prizvaní kriví svedkovia, ale určite nie evanjelista, ktorý o tom píše. Mám na to jediné vysvetlenie: niekto musel tento dôležitý postreh vyniesť von, pretože pochopil, o čo tu ide. Inak by sa to predsa logicky snažil zatajiť. Pane, ja by som si tiež priala mať tvár anjela, ktorá by o tvojej láske, i bez mnohých slov, dokázala presvedčiť tých, čo o nej doteraz nemajú potuchy. Lenže tvár anjela sa nedá kúpiť v salóne krásy ani u vizážistky. Tú mi môžeš prepožičať jedine ty. Prosím, naplň ma svojím pokojom, aby ho moja tvár vyžarovala nielen vo chvíľach radosti a pohody, ale hlavne v situáciách podobných tej, ktorej čelil Štefan. Aj za cenu, že tým niekoho rozzúrím a odskáčem si to ako on.

Marie Svatošová „Tykodom Viery“

Sväté omše v I. týždni cezročného obdobia - (B)

12.I. pondelok *Nebude*

09:00 Sv. omša v *Senkviaciach* - rekolekcia

13.I. utorok

17:00 Za Ľudovíta a Máriu Bilských a syna Vierošlava

14.I. streda

17:00 Za rodiny

15.I. štvrtok

17:00 Za zasvätených

16.I. piatok

17:00 Za pokoj vo svete

17.I. sobota

08:00 Na úmysel

Upratovanie kostola č.d. 2 - 27

18.I. 2.nedeľa cezročného obdobia - (B)

08:00 Za ě kňaza ThDr Fidela Ambróza Jurčoviča OFM

Lektori: Blahová M., Jurčovičová M.

10:00 Za farníkov

Lektori: Polakovičová Z., Kordošová A.

14:00 Posvätný ruženec, litánie

Liturgický kalendár

- 12.I. pondelok Sv. Aelréd,
- 13.I. utorok Sv. Hilár, biskup a učiteľ Cirkvi, Sv.Iveta
- 14.I. streda Sv. Felix z Noly, kňaz
- 15.I. štvrtok Sv. Arnold Jansen, kňaz
- 16.I. piatok Sv. Marcel I., pápež
- 17.I. sobota Sv. Anton, opát

Používanie trestov

Deti a mladí ľudia robia veľa chýb. Aby ich rodičia či vychovávatelia vylúčili pred ďalšími chybami, používajú tresty. Pomáhajú tresty človeku pochopiť chyby a zmeniť jeho konanie? Možno dieťa trestať aj telesnými trestami? Nie je to narušanie jeho osobnej dôstojnosti?

Všetci blúdime. Blúdiť aj deti a mládež. V tomto nedokonalom svete, v ktorom žijeme, je robenie chýb istou životnou nevyhnutnosťou. Učíme sa žiť z chýb, a to takmer v každej oblasti života. Chyby, ktorých sme sa dopustili, nemáme však hneď spájať s trestom, sú skôr príležitosťou poučiť sa, aby sme nabuduce konali lepšie a múdrejšie. Aby sme zodpovedne pristupovali k ľudským chybám, treba ich dobre rozlišovať.

Každý deň robíme desiatky rôznych malých chýb, ktoré ani nemajú väčší morálny význam pre nás samých, ani neovplyvňujú na naše vzťahy s druhými. Podobné chyby robia aj naši blízki. Od takýchto chýb, aj keď nám môžu niekedy komplikovať život alebo spôsobiť nejaké malé škody napríklad materiálne, treba rýchlo prejsť k dennému poriadku, nezastavovať sa dlho pri nich. Trestať dieťa kvôli rozbitému alebo náhodne pokazenému predmetu je nezmyselné a niekedy priam nemilosrdné. Nie je to totiž chyba, ale nedostatok pozornosti, nešikovnosť, často nezavinená. V dieťati, ktoré je trestané z týchto dôvodov, sa rodí hlboký pocit krivdy a ľútosti. Často v takýchto situáciách tvrdohlavo opakuje: „Ja som to nechcel urobiť.“ Uvedomuje si totiž, že dospelým sa stávajú také isté situácie, za ktoré vôbec nie sú trestaní.

Trest je korigovaním chybného - z morálneho hľadiska - ľudského konania. Keď hovoríme o trestaní v kontexte výchovy v rodine, treba odlišiť trest, ktorý používa spoločnosť voči zločincovi, od trestu, ktorý uložili dieťaťu jeho rodičia. Spoločnosť izoluje zločincov, bráni sa tak pred jeho nebezpečným konaním. Dieťa nie je malým zločincov, ktorého treba izolovať. Ono neohrozuje spoločnosť. Ak rodičia berú dieťa ako malého zločincov, krivdia mu.

„Možno dieťa trestať aj telesnými trestami? Nie je to narušanie jeho osobnej dôstojnosti?“ Tieto otázky padajú často a vyvolávajú veľa emócií. Nedramatizujme túto úlohu. Keď napríklad matka v nervóznej reakcii dá dieťaťu príslovečné zaucho, nejde o nijaký zvláštny problém, ak ho miluje vyrovnanou láskou. V súčasnosti sa vytvorila svojská fóbia v otázke bitia detí. Dieťaťu sa v skutočnosti neslobodno fyzicky dotknúť, ale zároveň - a z toho sa nerobí veľká dráma - možno ho demoralizovať.

Každý druh trestu, aj telesný trest, je určitým „symbolom“, nositeľom istého emocionálneho obsahu. Trest má mať pedagogický charakter, má ukazovať negatívne dôsledky nevhodného správania dieťaťa. V používaní trestu nie je dôležitý len „symbol“, druh trestu, ktorý sa používa, ale aj jeho citový obsah. S akým citovým postojom je dieťa trestané - to je zásadná otázka pri vymeriavaní trestu.

Každý trest použitý proti dieťaťu musí byť motivovaný láskou. Trest, ak má správne plniť svoju úlohu v živote dieťaťa, nie je možné spájať s ohrozením, že bude emocionálne odmietnuté. Má byť vyjadrením úprimnej starostlivosti rodiča o dobro dieťaťa. Dieťa má zakúsiť nielen bolesť trestu, ale aj s ním spojenú lásku. Ja *karhám a trescem tých, ktorých milujem* (Žjv 3,19) - hovorí *verný a pravdivý Svedok* laodickej cirkvi. Práve táto Božia

pedagogika je najvyšším vzorom pedagogiky pre rodičov a vychovávateľov.

Trest, v ktorom chýba žičlivosť, starostlivosť a silné citové puto medzi dieťaťom a rodičom, bude mať vždy negatívny vplyv na jeho správanie. Práve starostlivá láska spôsobuje, že použitý trest môže pozitívne vplyvať na emocionálny a morálny rozvoj dieťaťa. V skutočnosti len láska k dieťaťu oprávňuje rodičov k tomu, aby ho trestali. Nedostatok rodičovskej lásky im priam odberá právo používať tresty. Trest bez opravdivej lásky iba znásobuje zranenia, ktoré už predtým dieťa nosilo v sebe. Hlboké emocionálne a duchovné puto s dieťaťom a dobré vycítenie jeho potrieb, túžob a záľub však pomáhajú rodičom vyjsť mu v ústrety v jeho chvíľkových pohlúdeniach a bezradnosti, ktoré sa prejavujú v klamstvách, detskej lenivosti a v každom inom nevhodnom správaní. Trest má byť, samozrejme, primeraný veku dieťaťa, jeho vývinovému stupňu a jeho citovej a morálnej vnímavosti. Žiaden trest by nemal ponižovať dieťa ani urážať jeho pocit dôstojnosti. Mal by však učiť väčšej zodpovednosti za seba a za svoj život.

Používanie trestov nemôže byť najdôležitejším či priam jediným výchovným prostriedkom. Musí byť chápaný skôr ako nutné zlo. Je to totiž negatívne pôsobenie. Trest sám osebe sa nemôže nikdy stať pre dieťa zdrojom pozitívnej motivácie. Môže byť iba istou výstrahou do budúcnosti.

Trest musí mať teda pedagogický charakter. Musí dieťaťu pomáhať uvedomovať si hranice svojej slobody a negatívne dôsledky ich prekračovania. Má zároveň vzbudiť „morálnu súdnosť“ a duchovnú vnímavosť dieťaťa. Má učiť zodpovednosti a spájaniu svojich činov s následkami, ktoré spôsobujú. Ak napríklad dieťa, napriek tomu, že už predtým bolo niekoľkokrát napomínané, rozbije loptou okno, musí byť aktívne zapojené do nápravy škody samozrejme, v miere svojich možností.

Aby trest mohol plniť pozitívnu výchovnú úlohu, musí byť priamo úmerný previneniu. Deti majú neobčajne citlivý zmysel pre spravodlivosť, ktorý pri používaní trestov treba nutne brať do úvahy. Preto aj ľahko akceptujú správny trest, ktorý - podľa ich mienky - si zaslúžili, ale voči nespravodlivému trestu sa cítia ukrižované. Vnímajú ho ako istý druh pomsty zo strany dospelých. Časté používanie trestov voči dieťaťu spôsobuje, že nemajú žiadny pozitívny účinok, ani vtedy, keď sú vymerané spravodlivo.

Ak sa dieťa často správa nevhodne, neslušne, vtedy si rodičia a vychovávatelia musia položiť otázku: Čo znamená takéto správanie? Môže totiž neraz vyjadrovať hlboký obsah. Ak celé správanie má viesť k čoraz väčšej zodpovednosti a samostatnosti dieťaťa, treba nutne čítať symboliku takýchto nevhodných postojov a správania. Ich motívy môžu byť rôzne, napríklad chuť pritiahnúť pozornosť rodičov, súperenie s nimi, odreaagovanie sa na nich z nejakého dôvodu a pod., ale môže ísť jednoducho o obyčajnú nevedomosť alebo aj životnú naivnosť dieťaťa. Dieťa ešte nemá plnú morálnu citlivosť a nevie ani predvídať následky svojho konania. Nevhodné, nepríjemné, provokujúce správanie dieťaťa môže byť aj znakom hyperaktivity, ktorá vytvára istú neschopnosť ovládať svoje detské city a reflexy. Veľa detí nedokáže posediť ani chvíľu na jednom mieste kvôli neuróze.

Nevhodné správanie dieťaťa má byť v prvom rade príležitosťou na dialóg s ním, a nie na trest. Trest nebude mať pozitívne účinky, ak bude iba reakciou hnevu a rozčúlenia rodiča. Najprimeranejší trest udelený v hneve a netrepezivosti stráca svoj zmysel a cieľ. Prestáva totiž vyjadrovať starostlivosť o dieťa a stáva sa prostriedkom na odreaagovanie sa rodiča či vychovávateľa.

V zásade by sa nemali používať telesné tresty voči

dieťaťu. Je to vždy prejav násillia silnejšieho voči slabšiemu. Uvážme, že voči dospelým nepoužívame takéto druhy trestov. Týranie dieťaťa, neraz bolestivé telesné tresty, sú preňho vždy veľkým príkorím. Dieťa ich vníma ako pokorenie a poníženie. Také hrubé správanie voči dieťaťu je narušením jeho osobnej dôstojnosti. Vyvoláva v dieťati komplexy menejcnosti a znižuje u neho pocit vlastnej hodnoty. Časté trestanie dieťaťa vzbudzuje v ňom reakciu vzdoru a pomsty. V takej situácii sa môže stať imünne voči všetkému trestaniu zo strany dospelých.

Pokladáme za ťažké previnenie, ak dieťa zdvihne ruku na rodičov. Neuvedomujeme si však, že hrubosť dospelých detí voči rodičom je len kopírovaním hrubosti rodičov (zvlášť otcov), ktorú predtým neraz celé roky používali voči svojim deťom. Trestané deti síce potláčajú reakcie vzdoru voči rodičom a vychovávateľom, ale neskôr dajú voľný priebeh citom odplaty a pomsty voči slabším rovesníkom alebo voči zvieratám. V neuváženom trestaní detí dospelými možno neraz nájsť hlavnú príčinu detskej krutosti. Krutosť u detí je obyčajne veľmi zlou predzvesťou. Naznačuje totiž používanie násillia a hrubé správanie v dospelom živote.

U nás býva častou príčinou týrania detí alkoholizmus. Keď v rodine dochádza k týraniu dieťaťa, prestáva to byť vnútornou rodinnou záležitosťou a stáva sa to vecou spoločnosti. Vychovávateľa a duchovní pastieri nesmú zostať ľahostajní voči takýmto situáciám. Musia sa snažiť pomôcť nielen dieťaťu, ale aj celej rodine. Zobrať dieťa z rodiny je preň vždy najhoršie východisko, hoci niekedy to býva nevyhnutné. Vlastných rodičov nemôže nijakým spôsobom zastúpiť ani najlepší detský domov, ani najlepšia náhradná rodina. Preto, aby sme mohli dieťaťu naozaj pomôcť, treba najprv pomôcť jeho rodičom.

Józef Augustín, SJ, O láske, manželstve a rodine

Príbeh na uzdravenie duše

SCHODIŠTE

Kedysi sa jeden tesár pustil do stavby schodišťa. Šiel okolo suseda, a keď videl tesára pri práci, povedal: „Ak mi kus daruješ, veľmi mi pomôžeš, a tvoje dielo tým neutrpí. Mohol by si mi venovať jedno rameno schodišťa?“

Tesár sa poškrabal po hlave a dal mu, o čo ho žiadal. Sused mu poďakoval a spokojne odišiel. Nato prišiel ďalší človek a tesárovi vysvetlil, že by pomocou niekoľkých schodov mohol získať prácu a nasýtiť tak svoje deti. Tesár súhlasil a niekoľko schodov mu daroval. Aj tento muž naradostene odišiel. A tesár pokračoval v diele.

Neskôr sa objavila chudobná žena a požiadala ho o kus kameňa na vyplnenie diery v stene domu, cez ktorú ťahalo dovnútra. Aj tentoraz tesár súhlasil a žena šla spokojne svojou cestou. Zastavili sa u neho ešte ďalší ľudia a on im všetkým vyhovel. Napriek tomu, že bola tuhá zima a veľká bieda, rozdával časti schodišťa, dokonca aj ako palivo do pece.

A svojej žene povedal: „Vôbec tomu nerozumiem. Schodištie sa stále zmenšuje, a napriek tomu po ňom stúpam do neba. A zakaždým som mu bližšie!“

- S kým sa delím o „kusy svojho schodišťa“?
- Keby som tým schodištom bol ja sám, komu by som sa daroval?
- Ja tiež potrebujem od druhých, aby mi dávali kúsok seba. Mám okolo seba niekoho, kto tak robí? Nechávam sa obdarovať?

José Carlos Bermejo, „Príbehy na uzdravenie duše“

Desatoro

Prijatie Desatora

Veriaci Izraelita nebral Dekalóg ako bremeno a ťarchu. Úpravy Desatora prijímal s láskou a ochotne. Vyspieval to mnohokrát v žalmoch: „Veľmi dôverujem tvojim výrokom... Tvojho zákona sa chcem pridržať... Budem kráčať bezpečnou cestou, lebo dbám na tvoje príkazy... Budem sa tešiť z tvojich predpisov, lebo som si ich obľúbil... Cvičiť sa budem v tvojich príkazoch...“ - Žalmy znova a znova ospevujú Desatoro! Žalmy 119, 19 a iné:

„Pane, v spravodlivosti si vyniesol svoje príkázania a v dokonalej pravdivosti.

Keď ma postihne úzkosť a súženie, potešenie nájdem v tvojich príkazoch.“

„Zákon Pánov je dokonalý, osviežuje dušu... Rozhodnutia Pánove sú správne, potešujú srdce. Príkázania Pánove sú jasné, osvecujú oči.“

V celých dejinách kresťanstva a Cirkvi nachádzame neskôr tú istú oddanosť Desatoru, predovšetkým ako oddanosť lásky - k Bohu a k ľuďom. Počnúc od apoštolov, sv. Pavla, cez ďalších vyznávačov, mučeníkov, svätých Benedikta, Cyrila a Metoda, Františka a Dominika, Tomáša Múrsa, dona Bosca až po Matku Teréziu a Jána Pavla II. A naši dnešní mladí chlapci a dievčatá vo svojich spoločenstvách priam žiaria touto oddanosťou Božím úpravám Desatora. Tak ako sv. Ján píše vo svojom Druhom liste o príkazani, „ktoré sme dostali od Otca, ... ktoré sme mali od začiatku“ - aby sme jeden druhého milovali. A to je láska: Život podľa jeho príkazani.

Cirkev sa v breviári modlí znova a znova v duchu tejto oddanosti príkazaniam:

„Všemohúci Bože, všetky ustanovenia posvätného zákona zhrnul si do príkazania lásky k tebe a k bližnému, daj nám silu plniť tvoju vôľu, aby sme tak mohli dosiahnuť večný život.“ - „Daj, prosíme, všemohúci Otče, aby sme kráčali vo svetle tvojich príkazani a aby sme tak žili podľa teba, vodcu a Pána.“

V chápaní Desatora môže byť veľký, ak nie priepastný rozdiel medzi človekom neveriacim a veriacim. Rozdiel, ktorý sa vyznačuje v chápaní slobody človeka. Ak niekto chápe slobodu podľa zásady „všetko je dovolené“, ako tvrdia anarchisti v Dostojevského románe Diablom posadnutí, pre tých je Desatoro reťazou a okovami. Pre veriaceho, ktorý chápe svoju slobodu ako silu, ktorou sa tvorí na človeka na svojej ceste k Nekonečnu, k Bohu, sú úpravy Desatora tabuami na diaľnici, ktoré mu umožňujú orientovať sa na ceste k cieľu. Desatoro sa tak ozyva zo storočia do storočia a staroba nepoložila svoju ruku na tvár bez vrások, na tvár Toho, ktorý hovoril s Mojžišom na končiarí Sinaj. Synagóga zostarla. Ale Cirkev vzala do rúk príkázania a rozniesla ich po celom svete. Čas a priestor ich vedú späť k Tomu, ktorý ich dal. Pôsobia dodnes. A ich váha sa zjaví raz naplno v údolí Jozafátskom.

Ján Chryzostom kardinál Korec „Sloboda ako dar-či záhuba?“

www.fara.sk/vistuku

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice vo Vištuku